

Vergaderjaar 1988–1989

20 855

Aanpassing van een aantal sociale zekerheidswetten en van enige andere wetten, alsmede tot het stellen van regels voor de toepassing van die wetten naar aanleiding van de voorstellen van de commissie tot vereenvoudiging van de loonbelasting en de inkomstenbelasting. Wet aanpassing uitkeringsregelingen overheveling opslagpremies

Nr. 28

BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 20 januari 1989

Op 19 januari 1989 heeft de Sociale Verzekeringsraad (SVr) zijn advies vastgesteld inzake het voornemen om op grond van artikel 6, tiende lid, van de Coördinatiewet Sociale Verzekering een ministeriële regeling te treffen met betrekking tot de beperking in de vrijstelling van bepaalde vergoedingen voor de zogenaamde gemengde kosten.

Overeenkomstig de toezegging aan het lid van uw Kamer mevrouw Ter Veld geef ik u hierbij mijn schriftelijke reactie op dit advies.

In de adviesaanvraag aan de Sociale Verzekeringsraad van 21 oktober 1988 die tot het onderhavige advies heeft geleid is gesteld, dat het uit een oogpunt van wenselijk geachte coördinatie met de loonbelasting voor de hand ligt om vergoedingen die niet langer of slechts in beperkte mate van het loonbegrip in de zin van de Wet op de loonbelasting zullen zijn uitgezonderd, in beginsel ook voor de premieheffing werknemersverzekeringen tot het premieloon te rekenen.

Met betrekking tot de coördinatie-overwegingen die aan de voorgenomen beperking ten grondslag liggen, merkt de Sociale Verzekeringsraad op, dat coördinatie niet alleen consequenties heeft voor de hoogte van het premieloon, doch ook voor de hoogte van het uitkeringsdagloon. Coördinatie tussen het loon voor de loonbelasting en het loon voor de premieheffing werknemersverzekeringen kan volgens de Sociale Verzekeringsraad discoördinatie met zich brengen tussen premieloon en uitkeringsloon.

De Sociale Verzekeringsraad merkt overigens op, dat het niet voor de hand ligt om vergoedingen voor kosten die in verband met de dienstbetrekking zijn gemaakt in het uitkeringsdagloon op te nemen. Echte verwervingskosten zullen immers tijdens de uitkering niet worden gederfd.

Naar het oordeel van de Raad dient voor een mogelijke discoördinatie op dit punt – waardoor de werknemer in toenemende mate premie

betaalt over loonbestanddelen voor de derving waarvan hij niet verzekerd is – te worden gewaakt. Op deze wijze wordt afbreuk gedaan aan het verzekeringskarakter van de werknemersverzekeringen, aldus de Raad.

Terecht onderstreept de Raad het belang van coördinatie tussen premieloon en uitkeringsdagloon. Dit standpunt heb ik ook verwoord in hoofdstuk 5 van de nota naar aanleiding van het eindverslag inzake het wetsvoorstel aanpassing uitkeringsregelingen overheveling opslagpremie (kamerstukken II 1988–1989, 20 855). Daarin heb ik gesteld, dat het gelet op de betekenis van het loonbegrip voor de premieheffing werknemersverzekeringen voor het uitkeringsrecht, niet uitgesloten is, dat het eigen karakter en de uitvoerbaarheid van de werknemersverzekeringen in bepaalde gevallen kunnen leiden tot een besluit tot discoördinatie tussen het loon voor de loonbelasting en het premieloon.

Ondanks de discrepantie tussen premie- en uitkeringsdagloon acht de Sociale Verzekeringsraad het belang van coördinatie met de loonbelasting dermate groot, dat hij zich in de voorgestelde coördinatie op het punt van bepaalde vergoedingen voor gemengde kosten kan vinden. Daarbij heeft de Raad zowel het oog op de administratievoering door de werkgevers als op de uitvoering van de gemengde kosten-regeling door de bedrijfsvereniging.

Ook ik meen het belang dat met coördinatie met de loonbelasting is gemoeid, te moeten laten prevaleren boven het belang van coördinatie tussen premie- en uitkeringsdagloon.

Wat de inhoudelijke kant van de voorgenomen beperking betreft, verwijst de Sociale Verzekeringsraad naar hetgeen hij in zijn eerdere adviezen van 26 mei 1988 en 17 november 1988 daarover heeft gesteld. Het gaat daarbij erom, dat het kabinet naar de mening van de Raad blijkbaar het criterium «noodzakelijke kosten» los wil laten voor wat betreft de vaststelling van de hoogte van de vrij te laten kostenvergoeding. Daarmee wordt naar het oordeel van de Raad het wezen van de vrijstelling, te weten de noodzaak tot het maken van de kosten waarvoor de vergoeding wordt verstrekt, aangetast. De Raad is namelijk van oordeel dat de aard van de gemaakte kosten bepaalt of zij noodzakelijk zijn en dus vrijgesteld vergoed moeten kunnen worden. Ik meen op mijn beurt dan ook te kunnen volstaan met te verwijzen naar hetgeen ik daarover in de tot heden uitgebrachte schriftelijke parlementaire stukken heb meegedeeld. De Sociale Verzekeringsraad geeft overigens in zijn advies geen inhoudelijk oordeel over de keuze van de kostenvergoedingen, die op grond van het wetsvoorstel geheel of gedeeltelijk tot het loon worden gerekend. Wel wijst de Raad op de te verwachten uitvoeringsproblemen voor de uitvoeringsorganen ten aanzien van hun controletaak, alsmede op de toe te nemen werkdruk bij de beroepsinstanties als gevolg van de voorstellen.

Zoals de Raad in zijn advies opmerkt, worden de uitvoeringstechnische aspecten van de beperking van de vrijstelling van kostenvergoedingen nader door de Federatie van Bedrijfsverenigingen bestudeerd. Het lijkt mij niet opportuun thans, in afwachting van de resultaten van deze studie, op mogelijke uitvoeringsproblemen in te gaan.

Ten slotte maakt de Sociale Verzekeringsraad in zijn advies enige opmerkingen over de vormgeving van de op grond van artikel 6, tiende lid, van de Coördinatiewet Sociale Verzekering te treffen ministeriële regeling inzake de beperking van de vrijstelling van bepaalde vergoedingen voor gemengde kosten.

Naar aanleiding daarvan merk ik op, dat de Sociale Verzekeringsraad in zijn eerdere advies van 17 november 1988 reeds opmerkingen heeft gemaakt over de ingevolge artikel 6, tiende lid, van de Coördinatiewet te stellen regels en de vormgeving daarvan.

Op deze opmerkingen ben ik in de nota naar aanleiding van het eindverslag onder hoofdstuk 1 uitvoerig ingegaan. Het lijkt goed bij de artikelsgewijze behandeling van wetsvoorstel 20 855 in de uitgebreide commissievergadering van hedenmiddag deze kwestie nog nader te bespreken.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf